

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 19 września 2019 r.*

Dumping – Przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chin i Tajwanu – Nałożenie ostatecznych cel antydumpingowych – Wartość normalna – Dostosowania – Oczywisty błąd w ocenie – Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-228/17

Zhejiang India Pipeline Industry Co. Ltd, z siedzibą w Wenzhou (Chiny), reprezentowana przez adwokata S. Hirsbrunnera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez T. Maxiana Ruschego, N. Kuplewatzkiego i E. Schmidt, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Radę Unii Europejskiej, reprezentowaną przez B. Driessena i H. Marcos Fraile, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę opartą na art. 263 TFUE zmierzającą do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/141 z dnia 26 stycznia 2017 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2017, L 22, s. 14),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (sprawozdawca) i I. Reine, sędziowie,

sekretarz: F. Oller, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 stycznia 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

I. Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Zhejiang Jindia Pipeline Industry Co. Ltd, jest spółką z siedzibą w Chinach, która produkuje i wywozi do Unii Europejskiej spawane doczołowo łączniki rur i przewody rurowe ze stali nierdzewnej (zwane dalej „łącznikami rur i przewodami rurowymi”).
- 2 W następstwie skargi złożonej w dniu 14 września 2015 r. przez Komitet Obrony Przemysłu Łączników Spawanych Doczołowo ze Stali Nierdzewnej Unii Europejskiej Komisja Europejska opublikowała w dniu 29 października 2015 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych, ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, C 357, s. 5), zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22) [zastąpionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)]. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przepisy proceduralne uznaje się na ogół za mające zastosowanie w chwili, w której wchodzi one w życie (zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2012 r., Komisja/Hiszpania, C-610/10, EU:C:2012:781, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo). Z kolei przepisy prawa materialnego należy interpretować w ten sposób, że dotyczą sytuacji powstałych przed ich wejściem w życie jedynie wtedy, gdy z ich brzmienia, celu i systematyki wyraźnie wynika, że należy im przypisać taki skutek (wyroki: z dnia 12 listopada 1981 r., Meridionale Industria Salumi i in., od 212/80 do 217/80, EU:C:1981:270, pkt 9; z dnia 11 grudnia 2008 r., Komisja/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, pkt 44). W ten sposób w dalszej części w zakresie przepisów materialnych należy odnosić się do rozporządzenia nr 1225/2009, a w odniesieniu do przepisów proceduralnych, do rozporządzenia nr 1225/2009 lub rozporządzenia 2016/1036 w zależności od daty zakończenia danego postępowania.
- 3 Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody dotyczyło okresu od dnia 1 października 2014 r. do dnia 30 września 2015 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 września 2015 r. (zwany dalej „badanym okresem”).
- 4 Chińska izba handlowa importerów i eksporterów metali i minerałów oraz produktów chemicznych (zwana dalej „CCCMC”) reprezentowała niektórych chińskich producentów łączników rur i przewodów rurowych w postępowaniu przed Komisją.
- 5 Przeprowadzono kontrolę w lokalach skarżącej zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1225/2009 [zastąpionego przez art. 16 rozporządzenia 2016/1036].
- 6 Skarżąca nie złożyła wniosku w celu uzyskania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia nr 1225/2009 [zastąpionego przez art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia 2016/1036].
- 7 W dniu 25 lipca 2016 r. CCCMC przedstawiła uwagi dotyczące tymczasowych wniosków. Wezwała ona Komisję do ujawnienia wszystkich informacji dotyczących przemysłu Unii, jakimi ona dysponowała na etapie wniosków tymczasowych.

- 8 W dniu 27 października 2016 r. Komisja podała do wiadomości swoje wnioski ostateczne, ustalając termin do 16 listopada 2016 r. na przedstawienie uwag. We wnioskach tych Komisja poinformowała o swojej decyzji użycia Tajwanu jako państwa analogicznego w celu ustalenia wartości normalnej dotyczącej eksportujących producentów z Chińskiej Republiki Ludowej.
- 9 W dniu 16 listopada 2016 r. CCCMC i skarżąca przedstawiły uwagi dotyczące ostatecznych wniosków. Skarżąca podniosła, że termin wyznaczony na przedstawienie uwag był niewystarczający z uwagi na znaczenie niektórych danych podanych do wiadomości po raz pierwszy w ostatecznych wnioskach. CCCMC zażądała wysłuchania jej przez Komisję. Komisja zaproponowała termin na przeprowadzenie wysłuchania, który został uznany przez CCCMC za nadmiernie bliski z uwagi na formalności konieczne dla przybycia zainteresowanych osób do Brukseli (Belgia), w taki sposób, że nie doszło do wysłuchania.
- 10 W dniu 25 listopada 2016 r. w wyniku uwag niektórych stron postępowania Komisja podała do wiadomości zmienione ostateczne wnioski zawierające dodatkowe informacje, ustanawiając dzień 29 listopada 2016 r. jako termin na przedstawienie uwag. CCCMC wniosła o przedłużenie wspomnianego terminu. Wniosek ten został odrzucony i CCCMC przedstawiła uwagi w wyznaczonym terminie.
- 11 W dniu 26 stycznia 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/141 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2017, L 22, s. 14, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
- 12 Na podstawie art. 1 zaskarżonego rozporządzenia stawka cła antydumpingowego ustalona względem skarżącej wynosiła 48,9%.

II. Przebieg postępowania i żądania stron

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 kwietnia 2017 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 14 Z uwagi na wnioski złożone przez skarżącą w dniach 27 kwietnia i 13 października 2017 r. na podstawie art. 66 regulaminu postępowania przed Sądem nazwy niektórych producentów współpracujących w odnośnym postępowaniu przed Komisją oraz fakt przedstawienia jednego dowodu przez skarżącą zostały pominięte w niniejszym wyroku.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 czerwca 2017 r. Rada Unii Europejskiej wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego wnioski Komisji jedynie w zakresie piątego zarzutu skarżącej.
- 16 Postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 r. Sąd dopuścił interwencję Rady.
- 17 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił w dniu 6 listopada 2018 r. o otwarciu ustnego etapu postępowania i, tytułem środka organizacji postępowania przewidzianego w art. 89 regulaminu postępowania, o wezwaniu skarżącej do przedstawienia dowodów na okoliczność, że była ona reprezentowana przez CCCMC przed Komisją. Skarżąca zastosowała się do żądania Sądu w wyznaczonym terminie.
- 18 W odpowiedzi na argumenty i środki dowodowe przedstawione przez skarżącą w odpowiedzi na środek organizacji postępowania, o którym mowa w pkt 17 powyżej, Komisja przedstawiła w trakcie rozprawy środki dowodowe mające wykazać, że skarżąca nie była reprezentowana przez CCCMC przed Komisją.

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w części, która jej dotyczy;
- obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania.

20 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- ewentualnie – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

21 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Co do prawa

22 W odpowiedzi na pytanie skierowane przez Sąd na rozprawie Komisja oświadczyła o wycofaniu żądania orzeczenia o niedopuszczalności skargi, co należy uwzględnić.

23 Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ustaleniach, braku bezstronności w ocenie dowodów, nadmiernego ciężaru dowodowego nałożonego na skarżącą, naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną i niewystarczającego uzasadnienia przez Komisję dotyczącego ustalenia zamiennego charakteru. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie i niewystarczającego uzasadnienia w zakresie dostosowania wartości normalnej. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ustaleniach i przekroczenia kompetencji w zakresie ustalenia badanego okresu. Zarzut czwarty dotyczy naruszeń zasad dobrej administracji i przejrzystości, a także praw do obrony. Zarzut piąty dotyczy oczywistego błędu w ustaleniach przy stosowaniu traktowania zastrzeżonego dla państw nieposiadających gospodarki rynkowej. W trosce o zachowanie spójności Sąd oceni zarzut piąty razem z zarzutem drugim. W rzeczywistości bowiem kwestię zgodności z prawem zastosowania przez Komisję metody obliczania wartości normalnej zastrzeżonej dla państw nieposiadających gospodarki rynkowej należy rozważyć przed kwestią rozpoznawaną w ramach zarzutu drugiego dotycząca odmowy przez Komisję posłużenia się danymi pochodzącymi z chińskiego rynku w celu obliczenia wspomnianej wartości normalnej.

A. Istota sprawy

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach, braku bezstronności w ocenie dowodów, nadmiernego ciężaru dowodowego nałożonego na skarżącą, naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną oraz niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia zamiennego charakteru pomiędzy łącznikami rur i przewodami rurowymi wytwarzanymi według norm ASME/ANSI i EN/DIN

- 24 W ramach niniejszego zarzutu należy zbadać w pierwszej kolejności drugie zastrzeżenie dotyczące naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną, następnie łącznie zarzuty pierwszy, trzeci i czwarty dotyczące oczywistego błędu, braku bezstronności w ocenie dowodów oraz nadmiernego ciężaru dowodu nałożonego na skarżącą i wreszcie zastrzeżenie piąte dotyczące niewystarczającego uzasadnienia.

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 25 Z motywu 47 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że omawiane dochodzenie dotyczyło „spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych, z gatunków stali nierdzewnej austenitycznej, odpowiadających następującym typom według normy AISI: 304, 304L, 316, 316L, 316Ti, 321 oraz 321H i ich odpowiednikom w innych normach, o maksymalnej średnicy zewnętrznej nieprzekraczającej 406,4 mm i o ściankach o grubości 16 mm lub mniejszej, o współczynniku chropowatości nie mniejszym niż 0,8 mikrometra, nie kołnierzowych, nawet obrobionych, pochodzących z [Chin] i Tajwanu” oraz że „[p]rodukt ten wchodzi w zakres kodów CN ex 7307 23 10 i ex 7307 23 90”. Z motywu 48 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „produkt objęty postępowaniem jest wytwarzany przede wszystkim poprzez cięcie i kształtowanie rur i przewodów rurowych” oraz że „jest stosowany do łączenia rur i przewodów ze stali nierdzewnej” i „występuje w różnych kształtach” takich jak „kolanka, reduktory, trójniki i pokrywy”.
- 26 Argumentację skarżącej w ramach pierwszego zarzutu można podzielić na pięć zastrzeżeń. Zastrzeżenie pierwsze dotyczy oczywistego błędu, jaki popełniła Komisja, stwierdzając niezamienny charakter łączników rur lub przewodów rurowych produkowanych zgodnie z normą ASME/ANSI oraz tych, produkowanych zgodnie z normą EN/DIN. Zastrzeżenie drugie dotyczy zarzucanego Komisji naruszenia praw do obrony skarżącej w odniesieniu do uwag, jakie chciała ona przedstawić w trakcie postępowania antydumpingowego, dotyczących kwestii zamienności łączników rur i przewodów rurowych wytwarzanych zgodnie z wyżej wymienionymi normami. Zastrzeżenie trzecie dotyczy zarzucanego Komisji braku bezstronności w ocenie środków dowodowych dotyczących zamienności przewodów rurowych i łączników rur wytwarzanych zgodnie z wyżej wymienionymi normami. Zastrzeżenie czwarte dotyczy nadmiernego ciężaru dowodu nałożonego na skarżącą przez Komisję dotyczącego zamienności. Zastrzeżenie piąte dotyczy zarzucanego Komisji niewystarczającego uzasadnienia ustalenia wspomnianego zamiennego charakteru.
- 27 W replice skarżąca wyjaśniła w odpowiedzi na argumenty zawarte w odpowiedzi na skargę, że jej pierwszy zarzut zmierzał do zakwestionowania definicji produktu objętego postępowaniem zawartej w motywach 47 i 48 zaskarżonego rozporządzenia. Wskazuje, że jej zarzut odnosi się do ważności dokonanej przez Komisję analizy dotyczącej skutków produktu będącego przedmiotem dumpingu w Unii w celu określenia szkody i związku przyczynowego. Podnosi, że jej zastrzeżenia dotyczące istnienia oczywistego błędu w ustaleniach, braku bezstronności w ocenie dowodów, naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną oraz niewystarczające uzasadnienie w zakresie ustalenia zamiennego charakteru, odnoszą się do ważności sposobu, jaki przyjęła Komisja w celu oceny skutków przywozów będących przedmiotem dumpingu dla produkcji przemysłu Unii w celu ustalenia szkody i związku przyczynowego. Twierdzi, że producenci Unii produkują prawie wyłącznie łączniki rur lub przewody rurowe zgodnie z normą EN/DIN, a producenci chińscy produkują prawie wyłącznie łączniki rur lub przewody rurowe zgodnie z normą ASME/ANSI. W ten sposób, ponieważ przywóz z Chin łączników

rur i przewodów rurowych odpowiadających normie ASME/ANSI nie są zasadniczo zamienne z produktami odpowiadającymi normie EN/DIN wytwarzanymi zasadniczo przez producentów Unii, Komisja nie mogła stwierdzić w obiektywny i prawidłowo uargumentowany sposób, że przywozy wyrządzają istotną szkodę przemysłowi Unii.

- 28 W trakcie rozprawy w ramach odpowiedzi na pytanie Sądu Komisja podniosła, że przedstawioną w pkt 27 powyżej argumentację skarżącej należy uznać za stanowiącą nowy zarzut, ponieważ w rozważaniach w ramach pierwszego zarzutu skargi skarżąca nie zakwestionowała oceny szkody dokonanej przez Komisję.
- 29 W tym względzie należy podkreślić, że argumentacja skarżącej, o której mowa w pkt 27 powyżej, stanowi rozwinięcie argumentacji zawartej w skardze w odpowiedzi na argumenty Komisji w ramach odpowiedzi na skargę dotyczące wymogów, jakie spoczywają na niej przy definiowaniu produktu objętego dochodzeniem. W rzeczywistości bowiem w skardze skarżąca podważyła dokonaną przez Komisję ocenę zamiennego charakteru pomiędzy dwoma normami EN/DIN i ASME/ANSI. W replice skarżąca wyjaśniła, że argumentacja ta ma na celu zakwestionowanie oceny szkody dokonanej przez Komisję w taki sposób, że takiego rozwinięcia nie można uznać za nowy zarzut.

b) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego dotyczącego naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną w zakresie ustalenia zamiennego charakteru dwóch rodzajów norm

- 30 W drugim zastrzeżeniu skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, ponieważ uwzględniła ona uwagi CCCMC dotyczące braku zamienności dopiero w chwili ujawnienia dodatkowych informacji w dniu 25 listopada 2016 r., a nie na wcześniejszych etapach postępowania. Skarżąca dodaje, że Komisja ustaliła termin dwóch i pół dni roboczych dla przedstawienia uwag w przedmiocie zmienionych ostatecznych wniosków, przez co ów krótki termin uniemożliwił jej przedstawienie dogłębnych uwag w kwestii dodatkowych informacji. Skarżąca podnosi, że pomimo iż art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036 pozwala na ustalenie terminu krótszego niż dziesięciodniowy na przedstawienie uwag, Komisja powinna była ustalić dłuższy termin. Ponadto skarżąca zauważa, że wysłuchanie skarżącej odbyło się dnia następnego po dacie końcowej wyznaczonej przez Komisję na przedstawienie uwag co do zmienionych wniosków ostatecznych z dnia 25 listopada 2016 r. W tym zakresie skarżąca podnosi, że CCCMC wniosła o przedłużenie terminu na odpowiedź na zmienione ostateczne wnioski, a Komisja odmówiła. Skarżąca uważa, że była przedmiotem dyskryminującego traktowania w tym zakresie, ponieważ była reprezentowana przez CCCMC w trakcie postępowania przed Komisją.
- 31 Komisja podkreśla, że to CCCMC występowała przed nią w trakcie odnośnego postępowania, a nie sama skarżąca. Tym samym Komisja uważa, że skarżąca nie może powoływać się na naruszenie swoich praw do obrony. W tym względzie Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu naruszenie prawa podmiotowego może być podnoszone jedynie przez osobę, której prawo rzekomo zostało naruszone, lecz nie przez osobę trzecią (wyroki: z dnia 1 lipca 2010 r., ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisja, T-62/08, EU:T:2010:268, pkt 186; z dnia 26 października 2010 r., CNOP i CCG/Komisja, T-23/09, EU:T:2010:452, pkt 45; z dnia 12 maja 2011 r., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisja, T-267/08 i T-279/08, EU:T:2011:209, pkt 77).
- 32 W odpowiedzi na pytanie skierowane przez Sąd w drodze środka organizacji postępowania, o którym mowa w pkt 17 powyżej, skarżąca przedstawiła argumenty i środki dowodowe zmierzające do wykazania, że była ona reprezentowana przez CCCMC przed Komisją.
- 33 W pierwszej kolejności skarżąca podkreśla, że CCCMC wskazała w uwagach wstępnych przedstawionych Komisji, że reprezentowała niektórych eksportujących producentów produktu objętego postępowaniem. W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że CCCMC przedstawiła przed

Komisją poufne informacje dotyczące skarżącej, której CCCMC nie mogła uzyskać bez zgody skarżącej. W trzeciej kolejności skarżąca przedstawiła Sądowi komunikat skierowany w dniu 28 października 2015 r. przez CCCMC do wszystkich przedsiębiorstw, których dotyczyło wszczęcie postępowania antydumpingowego odnośnie do spawanych rur i łączników rur ze stali nierdzewnej pochodzących z Chin. Pomimo iż nie wskazano adresatów komunikatu, to z owego komunikatu wynika, że CCCMC poinformowała „wszystkie przedsiębiorstwa, których dotyczy” postępowanie antydumpingowe o tym, że trzy przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, wyraziły wolę uczestniczenia w postępowaniu antydumpingowym, wyznaczając kancelarię adwokacką w celu zapewnienia ich reprezentacji przed Komisją. Z komunikatu tego wynika również, że umowa o przedstawicielstwo powinna zostać zawarta odrębnie przez każde przedsiębiorstwo i kancelarię adwokacką.

- 34 W tym zakresie, po pierwsze, należy wskazać, że w uwagach wstępnych CCCMC nie określiła, jakie przedsiębiorstwa reprezentuje. Po drugie, należy podkreślić, że skarżąca nie określiła, jakie dotyczące jej poufne informacje zostały przedstawione przez CCCMC. Po trzecie, należy zauważyć, że komunikat CCCMC z dnia 28 października 2015 r. nie wskazywał, że CCCMC postanowiła sama reprezentować niektóre przedsiębiorstwa przed Komisją, lecz że trzy przedsiębiorstwa postanowiły uczestniczyć w postępowaniu antydumpingowym i być reprezentowanymi przed Komisją przez określoną kancelarię adwokacką. W ten sposób z komunikatu tego nie wynika, że CCCMC działała w imieniu trzech przedsiębiorstw w postępowaniu przed Komisją. Tym samym dokument ten nie jest w stanie wykazać, że CCCMC reprezentowała skarżącą w odnośnym postępowaniu.
- 35 Ponadto należy wskazać, jak podkreślono w pkt 18 powyżej, że w odpowiedzi na argumenty i dokumenty przedstawione przez skarżącą Komisja przedstawiła w trakcie rozprawy argumenty i dokumenty mające na celu wykazanie, że skarżąca nie była reprezentowana przez CCCMC przed Komisją. Po pierwsze, Komisja przedstawiła wyciąg z kwestionariusza antydumpingowego skierowanego przez nią do skarżącej, w którym pytano o to, czy skarżąca była członkiem CCCMC. Tymczasem skarżąca odpowiedziała, że była członkiem Wenzhou Pipe Fittings Association. Komisja podnosi, że z odpowiedzi tej wynika, że skarżąca nie jest członkiem CCCMC. Po drugie, Komisja przedstawiła pełnomocnictwo udzielone przez CCCMC adwokatowi do występowania przed Komisją. Komisja twierdzi, że owo pełnomocnictwo wspomina tylko o CCCMC i nie można go uznać za dowód reprezentowania skarżącej.
- 36 Z powyższego wynika, jak podnosi Komisja, że skarżąca nie udowodniła, iż CCCMC działała w jej imieniu przed Komisją w trakcie spornego w niniejszej sprawie postępowania. W ten sposób skarżąca nie może powoływać się przed Sądem na prawa do obrony CCCMC (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 lipca 2010 r., ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisja, T-62/08, EU:T:2010:268, pkt 186; z dnia 26 października 2010 r., CNOP i CCG/Komisja, T-23/09, EU:T:2010:452, pkt 45; z dnia 12 maja 2011 r., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisja, T-267/08 i T-279/08, EU:T:2011:209, pkt 77).
- 37 Skarżąca może z kolei powoływać się na przestrzeganie jej prawa do bycia wysłuchaną z tytułu jej własnego uczestnictwa w postępowaniu administracyjnym. Zasadniczo zarzuca ona Komisji brak wskazania wniosków dotyczących zamienności dwóch rodzajów norm na etapie ostatecznych wniosków oraz udzielenia jej jedynie dwóch i pół dnia roboczego na przedstawienie uwag.
- 38 W tym względzie należy podnieść, że skarżąca nie przedstawiła ani uwag w przedmiocie zmienionych ostatecznych wniosków, ani nie wniosła o przedłużenie terminu na przedstawienie owych uwag. Uwagi i wnioski o przedłużenie podniesione przez skarżącą przed Sądem w każdym razie należy przypisać CCCMC, w stosunku do której nie wykazano, iż działała w imieniu skarżącej, jak wynika z pkt 36 powyżej.
- 39 Ponadto należy zauważyć, że termin ustalony przez Komisję na przedstawienie uwag podlegał rozporządzeniu 2016/1036, obowiązującemu w dacie doręczenia zmienionych ostatecznych wniosków, tj. w dniu 25 listopada 2016 r. Artykuł 20 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że w celu

przedstawienia uwag „[w]yznaczony termin może być krótszy [niż 10 dni], jeżeli konieczne jest dokonanie dodatkowego ostatecznego ujawnienia”. Dając skarżącej możliwość przedstawienia uwag do dnia 29 listopada 2016 r., Komisja nie naruszyła przepisów regulujących warunki, na jakich były wysłuchiwane strony w przedmiocie zmienionych ostatecznych wniosków.

- 40 Wreszcie skarżąca nie złożyła dowodów wykazujących, że nie była ona w stanie skutecznie przedstawić swego stanowiska co do nowych elementów zawartych w zmienionych wnioskach ostatecznych.
- 41 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że prawo skarżącej do bycia wysłuchaną nie zostało naruszone.
- 42 W związku z tym należy odrzucić zastrzeżenie drugie jednocześnie jako niedopuszczalne i nieuzasadnione.

c) W przedmiocie zastrzeżeń pierwszego, trzeciego i czwartego, dotyczących oczywistego błędu, braku bezstronności w ocenie dowodu i nadmiernego ciężaru dowodu nałożonego na skarżącą w zakresie ustalenia zamiennego charakteru łączników rur i przewodów rurowych produkowanych zgodnie z normami ASME/ANSI i EN/DIN

1) W przedmiocie dopuszczalności niektórych załączników do repliki

- 43 Skarżąca dołączyła kilka załączników do repliki w celu poparcia swej argumentacji, zgodnie z którą łączniki do rur i przewody rurowe wytwarzane zgodnie z normami ASME/ANSI i EN/DIN stanowiły przedmiot innej obróbki termicznej, co uzasadniało jej tezę, zgodnie z którą łączniki produkowane zgodnie z tymi normami nie są zamienne.
- 44 W replice, a następnie w odpowiedzi na pytanie Sądu w trakcie rozprawy, skarżąca wskazuje, że przedstawiła ona te załączniki dopiero na etapie repliki w celu udzielenia odpowiedzi na niektóre argumenty wysunięte przez Komisję w odpowiedzi na skargę.
- 45 W tym zakresie należy przypomnieć, że zasada prekluzji przewidziana w art. 85 § 1 regulaminu postępowania nie dotyczy dowodu przeciwnego i rozszerzenia środków dowodowych w następstwie dowodu przeciwnego strony przeciwnej (wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., Post Bank Iran/Rada, T-559/15, EU:T:2018:948, pkt 75).
- 46 W niniejszej sprawie należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że skarżąca poruszyła w skardze kwestię obróbki termicznej poszczególnych łączników rur i przewodów rurowych w zależności od tego, czy były one wytwarzane zgodnie z normą ASME/ANSI, czy zgodnie z normą EN/DIN. Następnie należy zauważyć, że Komisja nie przedstawiła w odpowiedzi na skargę dowodu przeciwnego w tej kwestii. Ponadto poprzez argumentację rozwiniętą w odpowiedzi na skargę Komisja nie zaprzecza temu, że normy ASME/ANSI i EN/DIN wprowadzają odmienne traktowanie w dziedzinie obróbki termicznej, lecz zmierza zasadniczo do zrelatywizowania praktycznego znaczenia tej kwestii.
- 47 Z uwagi na powyższe należy uznać, że załączniki C.3, C.4 i C.5 dołączone do repliki mają na celu jedynie poparcie argumentu już przedstawionego przez skarżącą w skardze oraz że nie zmierzają one do osłabienia dowodów przeciwnych, jakie przedstawiła Komisja na etapie odpowiedzi na skargę, ani też rozwiniętej tam argumentacji przeciwnej. Poza tym Sąd zauważa, że skarżąca nie wyjaśniła ani w pismach, ani na rozprawie, na jakie argumenty Komisji miały odpowiedzieć dołączone załączniki.
- 48 Z tego, że skarżąca nie przedstawiła innego uzasadnienia przedstawienia na etapie repliki załączników C.3, C.4 i C.5 wynika, że ich przedstawienie należy uznać za spóźnione i nieuzasadnione, a tym samym, że należy je uznać za niedopuszczalne.

2) W przedmiocie dopuszczalności argumentów skarżącej dotyczących motywu 54 zaskarżonego rozporządzenia

- 49 W ramach pierwszego zarzutu skarżąca kwestionuje motyw 54 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „z dochodzenia oraz przesłuchania producenta unijnego, który stosuje również procedurę uszlachetniania biernego, cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów zatwierdzonych jako zgodne z normami EN/DIN i ASME/ANSI są porównywalne”. W tym zakresie skarżąca podkreśla, że oświadczenia producenta unijnego, o których mowa w tym motywie, nie dotyczyły zamienności tych dwóch norm oraz że ów producent zaprzestał współpracy z dniem 27 stycznia 2017 r., co oznacza, że przedstawione przez niego informacje nie zostały zweryfikowane. Z kolei skarżąca podkreśla, że informację producenta Unii, który potwierdził brak zamienności zostały poddane kontroli w drodze weryfikacji na miejscu.
- 50 W tym względzie Komisja podniosła, że argumenty skarżącej dotyczące importera, który oświadczył o braku zamienności, są „niedopuszczalne”, ponieważ nie zostały one zawarte przez skarżącą w skardze, a jedynie w załącznikach.
- 51 Komisja zauważa, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że skarżąca nie powinna była odsyłać wyłącznie do załączników w celu podniesienia argumentów przed Sądem, lecz że argumenty te powinny zostać przedstawione w samym tekście skargi [wyrok z dnia 11 września 2014 r., MasterCard i in./Komisja, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, pkt 40, 41; postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r., Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:270, pkt 14]. Prawdą jest, że zgodnie z orzecznictwem ogólne odesłanie do innych pism, również tych załączonych do skargi, nie może uzupełnić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które na podstawie art. 76 regulaminu postępowania powinny znajdować się w skardze [zob. postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r., Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:270, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo]. Niemniej jednak w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że istotne argumenty skarżącej dotyczące oświadczeń europejskiego importera, który oświadczył o braku zamienności pomiędzy obydwoma normami, znajdują się w pkt 37 skargi. Tym samym należy uznać te argumenty za dopuszczalne.

3) W przedmiocie zastrzeżeń pierwszego, trzeciego i czwartego

- 52 W ramach zastrzeżenia pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd, przyjmując, że łączniki rur i przewody rurowe produkowane zgodnie z normą ASME/ANSI oraz te, produkowane zgodnie z normą EN/DIN, były zamienne na rynku Unii. Komisja nie uwzględniła w wystarczający sposób wszystkich mających znaczenie okoliczności ani nie oceniła dowodów w aktach sprawy z całą należyta starannością.
- 53 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 54 W tym zakresie należy stwierdzić, że pierwsze zastrzeżenie skarżącej jest bezzasadne. W rzeczywistości bowiem z motywu 52 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że niektóre strony podniosły przed Komisją, po doręczeniu im ostatecznych wniosków, że łączniki rur i przewody rurowe produkowane zgodnie z normą ASME/ANSI oraz te, produkowane zgodnie z normą EN/DIN nie były zamienne z technicznego punktu widzenia lub że łączniki produkowane zgodnie z normą EN/DIN powinny zostać wyłączone z definicji produktu objętego postępowaniem. W wyniku tych uwag Komisja stwierdziła w motywach 53–58 zaskarżonego rozporządzenia, że zarówno przemysł unijny, jak i producenci chińscy wytwarzają łączniki według obu rodzajów norm technicznych, że cechy fizyczne, techniczne i chemiczne łączników produkowanych zatwierdzonych zgodnie z dwoma normami były porównywalne, że mogą występować w nich niewielkie różnice, oraz wreszcie, że obydwa rodzaje norm stanowiły wobec siebie konkurencję w chwili dokonywania wyboru normy, a nawet po wyborze normy wówczas, gdy normy te pokrywały się w całości.

- 55 Z kolei w żaden sposób z zaskarżonego rozporządzenia nie wynika, że Komisja stwierdziła, że łączniki rur i przewody rurowe produkowane zgodnie z obydwoma normami były zamienne. Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że istniały podobieństwa, częstokroć zasadnicze, pomiędzy łącznikami produkowanymi zgodnie z obydwoma normami, oraz że łączniki te były względem siebie konkurencyjne, co nie uzasadniałoby wykluczenia owych rodzajów norm z definicji produktu objętego postępowaniem.
- 56 Z powyższego wynika, że należy oddalić pierwszą część zarzutu podniesioną przez skarżącą w ramach pierwszego zarzutu.
- 57 Tytułem uzupełnienia w zakresie, w jakim należałoby interpretować wspomnianą pierwszą część zarzutu pierwszego jako odnoszącą się nie do zamienności sensu stricto, lecz do stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym łączniki rur i przewody rurowe produkowane zgodnie z obydwoma normami są podobne lub porównywalne i są względem siebie konkurencyjne, Sąd przedstawia zawarte poniżej rozważania.
- 58 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że unijni producenci dostarczają prawie wyłącznie łączniki rur i przewody rurowe zgodnie z normą EN/DIN oraz że chińscy producenci dostarczają prawie wyłącznie łączniki rur lub przewody rurowe zgodnie z normą ASME/ANSI.
- 59 Po drugie, skarżąca podkreśla, że niezależny importer współpracujący w dochodzeniu antydumpingowym przed Komisją przedstawił uwagi przed Komisją, stwierdzając brak zamienności pomiędzy normami ASME/ANSI i EN/DIN. Twierdzi ona, że ów importer wydaje się popierać swoje oświadczenia, przedstawiając kopie zamówień łączników rur i przewodów rurowych, jakie dostarczał jednemu z unijnych skarżących. Skarżąca złożyła uwagi przed Sądem.
- 60 Po trzecie, skarżąca kwestionuje motyw 55 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym obydwie normy są względem siebie konkurencyjne. Podnosi, że owemu twierdzeniu zaprzeczają zweryfikowane dowody przedstawione przez Komisję. W odniesieniu do stwierdzenia z owego motywu, zgodnie z którym „w przypadku niektórych projektów specyfikacje rzeczywiście wymagają stosowania normy EN/DIN lub ASME/ANSI” skarżąca podnosi, że jeżeli normy byłyby zamienne, nie czyniono by żadnego rozróżnienia w projektach. Skarżąca kwestionuje również motyw 54 zaskarżonego rozporządzenia, podkreślając, że wspomniane tam oświadczenia producenta unijnego nie dotyczyły zamienności dwóch norm i że producent ten zaprzestał współpracować z dniem 27 stycznia 2017 r., co oznacza, że przedstawione przez niego informacje nie zostały zweryfikowane. Z kolei skarżąca podkreśla, że informację unijnego producenta, który potwierdził brak zamienności, zostały poddane kontroli w drodze weryfikacji na miejscu.
- 61 Po czwarte, jeżeli chodzi o motyw 57 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „pomimo próśb skierowanych do współpracującego importera, do Komisji nie wpłynęły żadne dowody wskazujące, że produkt podobny i produkt objęty postępowaniem nie stanowią konkurencji”, skarżąca twierdzi, że jedyny współpracujący importer przedstawił dowody i uwagi na piśmie celem wykazania braku konkurencji. Skarżąca podnosi, że z motywu 39 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że importer współpracował i przedstawił dodatkowe dowody w przedmiocie zamienności.
- 62 Po piąte, w zakresie motywu 59 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „[p]o dodatkowym ujawnieniu kilka zainteresowanych stron, łącznie z importerem niepowiązanym, potwierdziło powyższe ustalenia”, „[w]spomniane zainteresowane strony powtórzyły, że normy ASME/ANSI i EN/DIN są w dużej mierze zamienne”, „[p]onadto jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że unijni dostawcy rur i przewodów rurowych dostarczają produkty podwójnie certyfikowane, a każdy wytwórca produktu objętego postępowaniem może również uzyskać podwójną certyfikację” i „[w]spomniana zainteresowana strona dodała, że w istocie większość zapasów produktu objętego postępowaniem

i produktu podobnego w przedsiębiorstwach handlowych ma podwójną certyfikację”, skarżąca podnosi, że wszystkie te oświadczenia są sprzeczne z dowodami. Twierdzi, że jedyny niezależny importer, który przedstawił uwagi przed Komisją, potwierdził brak zamienności.

- 63 Po szóste, w odniesieniu do motywu 40 zaskarżonego rozporządzenia skarżąca twierdzi, że „wiarygodne źródła i eksperci” zaprzeczyli istnieniu podwójnej certyfikacji pomiędzy obydwoma spornymi normami. Taki brak podwójnej certyfikacji miałby być tłumaczony w szczególności tym, że łączniki rur i przewodniki rurowe wytwarzane zgodnie z normą ASME/ANSI podlegają koniecznie obróbce termicznej celem uodpornienia ich na korozję i z tego powodu są bardziej uprzywilejowane w fabrykach i w innych zastosowaniach, w których łączniki rur i przewody rurowe są wystawione na czynniki, przy czym norma EN/DIN nie wymaga ze swojej strony takiej obróbki termicznej.
- 64 Po siódme, skarżąca podnosi, że brak zamienności i podwójna certyfikacja zgodnie z dwoma normami tłumaczy się ponadto tym, że, o ile zewnętrzne wymiary mogą być podobne lub identyczne, o tyle ściana łączników rur lub przewodów rurowych odpowiadających normie ASME/ANSI jest grubsza, a tym samym łącznik odpowiadający tej normie będzie preferowany przy zastosowaniach takich jak to, jakie znajdujemy w licznych rodzajach przemysłu w Europie, wymagającego silniejszego ciśnienia.
- 65 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustalenie istnienia szkody wyrządzonej unijnemu przemysłowi oznacza ocenę złożonych sytuacji gospodarczych, przez co instytucje korzystają z szerokiego zakresu swobody działania, a kontrola sądowa takiej oceny powinna być ograniczona do sprawdzenia przestrzegania przepisów proceduralnych, materialnej prawidłowości przyjętych okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności lub brak nadużycia władzy (zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:865, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 Należy przypomnieć, że ciężar dowodu oczywistego błędu w ocenie, jaki popełniła Komisja, stwierdzając podobieństwo pomiędzy łącznikami rur i przewodami rurowymi produkowanymi zgodnie z obydwoma normami oraz to, że są one względem siebie konkurencyjne, ciąży na skarżącej (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 9 września 2010 r., Carpent Languages/Komisja, T-582/08, niepublikowany, EU:T:2010:379, pkt 57; z dnia 17 stycznia 2017 r., Cofely Solelec i in./Parlament, T-419/15, niepublikowany, EU:T:2017:8, pkt 96).
- 67 W ten sposób w niniejszej sprawie należy ustalić, czy skarżąca zaproponowała środki dowodowe, które mogłyby wykazać podnoszony oczywisty błąd.
- 68 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżąca w żaden sposób nie poparła swej argumentacji, zgodnie z którą producenci unijni produkowaliby prawie wyłącznie łączniki rur lub przewody rurowe zgodnie z normą EN/DIN i producenci chińscy produkowaliby prawie wyłącznie łączniki rur lub przewody rurowe zgodnie z normą ASME/ANSI. W każdym razie należy zaznaczyć, że skarżąca, posługując się terminem „prawie wyłącznie”, nie wyklucza, że w pewnym stopniu producenci chińscy i przemysł unijny produkują łączniki rur i przewody rurowe zgodnie z dwoma normami.
- 69 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że w celu poparcia swej tezy, zgodnie z którą łączniki rur i przewodniki rurowe produkowane zgodnie z obydwoma normami nie są zamiennie, skarżąca złożyła do Sądu uwagi, jakie dwaj europejscy importerzy przedstawili przed Komisją. Uwagi te zostały zawarte w pismach wysłanych drogą elektroniczną do Komisji przez dwóch producentów mających siedzibę w Unii. W pismach tych producenci wyjaśniali różnice istniejące pomiędzy łącznikami rur lub przewodami rurowymi produkowanymi według dwóch typów spornych norm i stwierdzali brak zamienności i konkurencyjności pomiędzy łącznikami rur i przewodami rurowymi wytwarzanymi zgodnie z normami EN/DIN oraz wytwarzanymi zgodnie z normami ASME/ANSI. Skarżąca nie zaproponowała innych dowodów na poparcie twierdzeń zawartych we wspomnianych pismach wysłanych drogą poczty elektronicznej.

- 70 Otóż należy stwierdzić, że owe pisma wysłane drogą poczty elektronicznej nie są w stanie wykazać, że producenci unijni i producenci chińscy produkowali, odpowiednio, prawie wyłącznie zgodnie z normami EN/DIN i ASME/ANSE. Nie są one również w stanie wykazać ani tego, że łączniki produkowane zgodnie z obydwoma normami nie są konkurencyjne względem siebie, ani tego, że nie istnieje podwójna certyfikacja zgodnie z tymi normami. Same tylko twierdzenia nieoparte dowodami nie mogą być bowiem uznane za mogące wykazać, że Komisja popełniła zarzucany przez skarżącą oczywisty błąd.
- 71 W świetle powyższego należy oddalić pierwsze zastrzeżenie jako bezzasadne.
- 72 W ramach zastrzeżenia trzeciego z jednej strony skarżąca kwestionuje motyw 54 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „z dochodzenia oraz przesłuchania producenta unijnego, który stosuje również procedurę uszlachetniania biernego, cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów zatwierdzonych jako zgodne z normami EN/DIN i ASME/ANSI są porównywalne”. Uważa, że oświadczenia producenta unijnego, o których mowa w tym motywie, nie dotyczyły zamienności tych dwóch norm oraz że ów producent zaprzestał współpracy z dniem 27 stycznia 2017 r., co oznacza, że przedstawione przez niego informacje nie zostały zweryfikowane. Niemniej jednak skarżąca podkreśla, że informacje pochodzące od producenta unijnego, który potwierdził brak zamienności, zostały poddane kontroli na miejscu.
- 73 Z drugiej strony, skarżąca kwestionuje motyw 57 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym „pomimo próśb skierowanych do współpracującego importera, do Komisji nie wpłynęły żadne dowody wskazujące, że produkt podobny i produkt objęty postępowaniem nie stanowią konkurencji”. Skarżąca twierdzi, że jedyny współpracujący importer przedstawił dowody oraz uwagi na piśmie w celu wykazania braku konkurencji. Skarżąca podnosi, że z motywu 39 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym po doręczeniu ostatecznych wniosków zmienionych w dniu 25 listopada 2016 r. „otrzymano kolejne uwagi od dwóch producentów eksportujących z ChRL, CCCMC, skarżącego oraz trzech importerów unijnych” oraz że importer współpracował i przedstawił dodatkowe dowody w przedmiocie zamienności.
- 74 W tym względzie należy stwierdzić, że zarzuty skarżącej nie są w stanie potwierdzić braku bezstronności Komisji w ocenie dowodów. W rzeczywistości bowiem wysłuchanie producenta unijnego, o którym mowa w motywie 54 zaskarżonego rozporządzenia, dotyczyło zamienności. Ponadto należy podkreślić, że Komisja nie oznajmiła, że nie otrzymała ona uwag i dowodów mających potwierdzić brak zamienności, a jedynie, że ograniczyła się do stwierdzenia, iż otrzymane przez nią w tym zakresie uwagi i dowody nie były w stanie wykazać rzekomego braku podobieństwa pomiędzy obydwoma normami.
- 75 Należy zatem oddalić trzecią część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.
- 76 W ramach zastrzeżenia czwartego skarżąca podnosi, że twierdzenie zawarte w motywie 57 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym importer nie przedstawił negatywnego dowodu, skutkuje nałożeniem na strony nieracjonalnego ciężaru dowodu.
- 77 W tym zakresie należy podkreślić, jak podniosła Komisja, że motyw 57 zaskarżonego rozporządzenia nie odnosi się ani do CCCMC, ani do skarżącej, lecz do „[europejskiego] importera, który współpracował [w dochodzeniu]”. W związku z tym Sąd nie może stwierdzić, że dokonane przez Komisję odesłanie do działalności osoby trzeciej w ramach poszukiwania dowodu skutkuje nałożeniem jakiegokolwiek ciężaru dowodu na skarżącą.
- 78 Należy zatem oddalić zastrzeżenie czwarte jako bezzasadne.

d) W przedmiocie zastrzeżenia piątego dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia zamiennego charakteru norm EN/DIN i ASME/ANSI

- 79 W tytule swojego pierwszego zarzutu skarżąca wymieniła rzekome niewystarczające uzasadnienie Komisji dotyczące ustalenia zamiennego charakteru.
- 80 Z tego względu wystarczy stwierdzić, że motywy 52–60, 73 i 74 zaskarżonego rozporządzenia wymieniające powody, dla których Komisja uznała, że łączniki rur i przewody rurowe wytwarzane zgodnie z normami ASME/ANSI i EN/DIN były porównywalne, pozwoliły skarżącej na zakwestionowanie w szczegółowy sposób przedstawionego przez Komisję wspomnianego uzasadnienia.
- 81 W związku z tym należy odrzucić pierwszy zarzut częściowo jako nieuzasadniony i częściowo jako niedopuszczalny.

2. W przedmiocie zarzutu piątego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach przy stosowaniu traktowania zastrzeżonego dla państw nieposiadających gospodarki rynkowej

- 82 Tytułem wstępu, co zostało przypomniane powyżej w pkt 2, należy w niniejszej sprawie odnieść się w zakresie przepisów materialnych, do rozporządzenia nr 1225/2009. Skarżąca w konsekwencji powinna być postrzegana jako powołująca się w szczególności na motyw 3 i art. 2 ust. 1–7 rozporządzenia nr 1225/2009, którego przepisy są podobne co do ich treści do postanowień motywu 3 i art. 2 ust. 1–7 rozporządzenia 2016/1036, w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.
- 83 Z motywu 99 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[z]godnie z art. 2 ust. 7 lit. a) [rozporządzenia nr 1225/2009] wartość normalną dla producentów eksportujących, którym nie przyznano MET, należy ustalić na podstawie cen lub wartości skonstruowanej dla państwa trzeciego o gospodarce rynkowej” oraz że „[ż]aden ze współpracujących producentów eksportujących nie wystąpił z wnioskiem o MET”. W tych okolicznościach Komisja obliczyła wartość normalną dla łączników rur i przewodów rurowych pochodzących z Chin zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 [zastąpionego przez art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia 2016/1036].
- 84 Skarżąca utrzymuje w swoim piątym zarzucie, że Komisja popełniła oczywisty błąd, stosując metodę obliczenia wartości normalnej ustanowioną w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009. Podnosi, że art. 2 Porozumienia o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”) zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), zezwalało Unii i pozostałym członkom Światowej Organizacji Handlu (WTO) na odstępienie od zwyczajowej metody obliczania wartości normalnej. Niemniej jednak podnosi, że na podstawie pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO (zwanego dalej „protokołem o przystąpieniu Chin do WTO”), odstępstwo to kończyło się po upływie 15 lat od daty przystąpienia Chin do WTO, to znaczy w dniu 11 grudnia 2016 r. Skarżąca podnosi zatem, że Komisja powinna była obliczyć wartość normalną na podstawie metody ustanowionej w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia nr 1225/2009 [zastąpionego przez art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia 2016/1036].
- 85 Argumentację skarżącą w ramach niniejszego zarzutu można podzielić na cztery zastrzeżenia.
- 86 W zastrzeżeniu pierwszym skarżąca podnosi, że pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO może zostać podniesiony przed Sądem w celu zakwestionowania zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia.
- 87 W zastrzeżeniu drugim skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była interpretować rozporządzenie nr 1225/2009 zgodnie z prawem WTO.

88 W zastrzeżeniu trzecim w odpowiedzi na argument Komisji zawarty w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym prawem mającym zastosowanie do dochodzenia antydumpingowego jest prawo obowiązujące w chwili wszczęcia dochodzenia, skarżąca podnosi, że art. 18 ust. 3 porozumienia antydumpingowego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Podkreśla, że porozumienie to weszło w życie w stosunku do Chin w chwili ich przystąpienia do WTO oraz że pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO przewiduje jedynie czasowe częściowe odstępstwo od porozumienia antydumpingowego. Skarżąca dodaje, że stosowanie po dniu 11 grudnia 2016 r. traktowania mającego zastosowanie do krajów nieposiadających gospodarki rynkowej stworzyło nierówności pomiędzy członkami WTO, którzy stosowali retrospektywną metodę obliczania dumpingu, jak Stany Zjednoczone, oraz tymi, którzy stosowali prospektywną metodę obliczania dumpingu, jak Unia. W ten sposób wygaśnięcie odstępstwa przewidzianego w pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO powinno być stosowane do wszystkich spraw dotyczących ostatecznego obliczenia wartości normalnej i dumpingu po dniu 11 grudnia 2016 r. W przeciwnym wypadku doszłoby do naruszenia zasady ustanowionej w art. 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że jeżeli po dokonaniu naruszenia ustawa przewiduje lżejszą karę, należy zastosować ową lżejszą karę.

89 W zastrzeżeniu czwartym skarżąca podnosi, że Organ Apelacyjny WTO stwierdził w sprawozdaniu w sprawie sporu „Wspólnoty Europejskie – ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” przyjętym w dniu 15 lipca 2011 r. (WT/DS 397/AB/R, pkt 289), że odstępstwo upoważniające członków WTO do obliczenia wartości normalnej chińskich produktów zgodnie z pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO wygasło piętnaście lat po dacie przystąpienia Chin, to znaczy w dniu 11 grudnia 2016 r. Skarżąca zauważa, że Komisja przyznała wielokrotnie, że odstępstwo przewidziane w pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO wygasło w dniu 11 grudnia 2016 r., jak wynika z niektórych artykułów prasowych. Ponadto podkreśla, że służby Komisji wielokrotnie oświadczyły, że prawo Unii powinno zostać zmienione w celu dostosowania go do zobowiązań Unii względem WTO. Skarżąca twierdzi, że dokumenty robocze Komisji odnoszą się również do wygaśnięcia odstępstwa w grudniu 2016 r. W replice skarżąca podkreśliła, że Komisja nie zakwestionowała jej argumentów dotyczących zaakceptowania przez Komisję spornego wygaśnięcia.

a) W przedmiocie możliwości powoływania się przed Sądem na pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO w celu zbadania zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia

90 W pierwszej kolejności należy odpowiedzieć na argumenty wysunięte przez skarżącą w ramach jej pierwszego zastrzeżenia, zgodnie z którym pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO może być podnoszony przed Sądem w celu zakwestionowania zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ stosuje ono metodę przewidzianą przez art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009.

91 W tym zakresie, po pierwsze, skarżąca twierdzi, że nawet jeśli co do zasady zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia WTO oraz porozumienia, takie jak załączone do niego porozumienie antydumpingowe, nie znajdują się wśród przepisów, pod względem których Sąd kontroluje zgodność z prawem aktów przyjętych przez instytucje Unii, takich jak zaskarżone rozporządzenie (wyrok z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, pkt 47), to jednak Sąd może dokonać takiej kontroli, w przypadku gdy Unia miała zamiar wykonać szczególny obowiązek przejęty w ramach WTO.

92 Skarżąca uważa, że z motywu 3 rozporządzenia 2016/1036 wynika, że poprzez jego art. 2 ust. 1–6 prawodawca europejski chciał wykonać zobowiązania wynikające z porozumienia antydumpingowego.

- 93 Po drugie, skarżąca podnosi, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia WTO, a w drodze rozszerzenia także porozumienie antydumpingowe, wiązą Unię (wyrok z dnia 12 grudnia 1972 r., *International Fruit Company i in.*, od 21/72 do 24/72, EU:C:1972:115, pkt 16–18).
- 94 Po trzecie, skarżąca podnosi, że protokół o przystąpieniu Chin do WTO ma charakter prawny i może być uznany za wpisujący się w ramy porozumienia antydumpingowego. Zauważa, że jego charakter prawny został ustanowiony przez Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu w sprawie sporu „Chiny – środki dotyczące wywozu pierwiastków rzadkich, wolframu i molibdenu” przyjętym w dniu 7 sierpnia 2014 r. (WT/DS 431/AB/R).
- 95 Po czwarte, skarżąca podnosi, że w oczekiwaniu na przyjęcie przez pozostałe instytucje europejskie zmian zaproponowanych przez Komisję mających na celu dostosowanie rozporządzenia nr 1225/2009 do zobowiązań względem WTO, Komisja była prawnie zobowiązana do zastosowania wobec skarżącej metody z art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia nr 1225/2009. Uważa, że jako instytucja Unii, Komisja ma obowiązek wykonywania swych kompetencji z poszanowaniem prawa międzynarodowego i w tym zakresie przytacza wyrok z dnia 24 listopada 1992 r., *Poulsen i Diva Navigation* (C-286/90, EU:C:1992:453, pkt 9). W chwili interpretacji i stosowania podstawowego rozporządzenia antydumpingowego Komisja powinna przestrzegać zasad wynikających ze zwyczajowego prawa międzynarodowego, a w szczególności zasady podstawowej wymagającej, aby traktaty lub porozumienia międzynarodowe były wiążące dla stron (zasada *pacta sunt servanda*), która została skodyfikowana w art. 26 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. (zwanej dalej „konwencją wiedeńską”) (wyrok z dnia 16 czerwca 1998 r., *Racke*, C-162/96, EU:C:1998:293, pkt 49). Twierdzi, że art. 27 konwencji wiedeńskiej wskazuje również, że strona traktatu nie może powoływać się na przepisy swojego prawa wewnętrznego w celu uzasadnienia braku wykonania traktatu.
- 96 Wreszcie, w odpowiedzi na interwencję Rady w pierwszej kolejności skarżąca wyjaśnia, że przywołany przez Radę wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., *Komisja/Rusal Armenal* (C-21/14 P, EU:C:2015:494) dotyczy przypadku armeńskiego eksportera. Skarżąca podnosi, że protokół o przystąpieniu Armenii do WTO nie przewiduje warunków lub sposobów ograniczających w czasie lub w inny sposób uprawnienie Unii do stosowania przepisów antydumpingowych stanowiących odstępstwo od porozumienia antydumpingowego do armeńskich eksporterów na podstawie szczególnego i jednostronnego reżimu z art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009. Skarżąca uważa, że strona skarżąca we wspomnianej sprawie nie mogła powoływać się na protokół o przystąpieniu przewidujący ograniczenia w stosowaniu traktowania jako kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej. W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że również przywołany przez Radę wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., *C & J Clark International i Puma* (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74), został wydany przed wygaśnięciem odstępstwa zawartego w pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO. W związku z tym kwestie dotyczące prawa międzynarodowego podniesione w odnośnych postępowaniach przez sądy odsyłające nie mogą podważyć znaczenia wyrażonego przez Unię zamiaru przestrzegania zobowiązań wynikających z przystąpienia Chin do WTO.
- 97 W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że jak ponadto wskazał to Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu w sprawie sporu „Chiny – środki dotyczące wywozu pierwiastków rzadkich, wolframu i molibdenu” przyjętym w dniu 7 sierpnia 2014 r. (WT/DS 431/AB/R), protokół o przystąpieniu Chin do WTO stanowi część wszystkich porozumień zawartych w ramach WTO (zwanymi dalej „porozumieniami WTO”), co nie zostało zakwestionowane przez strony.
- 98 W drugiej kolejności należy jednakże przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż można powoływać się w skardze zmierzającej do stwierdzenia nieważności aktu prawa wtórnego Unii lub w zarzucie dotyczącym bezprawności tego aktu, na przepisy międzynarodowych porozumień, których członkiem jest Unia, jedynie po spełnieniu podwójnego warunku, z jednej strony, że nie sprzeciwia się temu charakter i systematyka tego porozumienia, oraz z drugiej strony, że jego przepisy wydają się być z punktu widzenia ich treści bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne (zob. wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., *Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, od

C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 37). Jedynie w przypadku łącznego spełniania tych dwóch warunków można powoływać się przed sądem Unii na te przepisy jako na kryterium oceny zgodności z prawem aktu Unii.

- 99 Jeżeli chodzi o porozumienia WTO, to należy przypomnieć, jak podkreśliła skarżąca, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia WTO z uwagi na ich charakter i systematykę nie znajdują się co do zasady wśród przepisów, w świetle których może być kontrolowana zgodność z prawem aktów instytucji Unii (wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, pkt 47; z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 39; z dnia 18 grudnia 2014 r., LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, pkt 44)
- 100 Niemniej jednak w dwóch wyjątkowych sytuacjach Trybunał przyznał, że do sądu Unii należy w odpowiednim przypadku kontrola zgodności z prawem aktu Unii i aktów wydanych w celu jego wykonania w świetle porozumień WTO (zob. wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J. Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo). Chodzi o przypadek wskazany przez skarżącą, w którym Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przejęte w ramach tych porozumień (wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186) oraz o przypadek, w którym akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów wspomnianych porozumień (wyrok z dnia 22 czerwca 1989 r., Fediol/Komisja, 70/87, EU:C:1989:254).
- 101 Jeżeli chodzi o drugi wyjątek, o którym mowa w poprzednim punkcie, ustanowiony przez wyrok z dnia 22 czerwca 1989 r., Fediol/Komisja (70/87, EU:C:1989:254, pkt 19), należy przypomnieć, że żaden artykuł rozporządzenia nr 1225/2009 nie odsyła do żadnego konkretnego przepisu porozumień antydumpingowych (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 89, dotyczący rozporządzenia nr 1225/2009, ponieważ rozporządzenie 2016/1036 nie zawiera różnicy uzasadniającej odmienne rozwiązanie).
- 102 Jeśli chodzi o pierwszy z wyjątków, o których mowa w pkt 100 powyżej, ustanowiony w wyroku z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186, pkt 31), należy wyjaśnić, że według Trybunału, o ile prawdą jest, iż motyw 3 rozporządzenia nr 1225/2009 wskazuje, że należy w możliwie najszerszym zakresie dokonać transpozycji postanowień porozumienia antydumpingowego WTO do prawa Unii, o tyle wyrażenie to należy rozumieć w ten sposób, że nawet jeśli prawodawca Unii zamierzał uwzględnić przepisy tego porozumienia przy przyjmowaniu rozporządzenia nr 1225/2009, to jednak nie wyraził woli dokonania transpozycji każdego z przepisów do tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J. Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 90).
- 103 W trzeciej kolejności, w odniesieniu w szczególności do art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 należy zaznaczyć, że Trybunał orzekł, że wyrazem woli prawodawcy Unii było przyjęcie w tej dziedzinie podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii poprzez ustanowienie specjalnego systemu szczegółowych przepisów dotyczących obliczania wartości normalnej w stosunku do przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J. Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo). Z powyższego wynika, że wspomniany przepis rozporządzenia nr 1225/2009 nie może zostać uznany za środek mający na celu zapewnienie wykonania w unijnym porządku prawnym szczególnego zobowiązania przejętego w ramach WTO (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 50).
- 104 Ponadto, ponieważ skarżąca nie wykazała, że zostały spełnione warunki zastosowania doktryny ustanowionej w wyroku z dnia 7 maja 1991 r. Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186, pkt 31), nie może ona zatem powoływać się dłużej na zasadę pacta sunt servanda ustanowioną w art. 26 konwencji wiedeńskiej z uwagi na brak bezpośredniej skuteczności porozumienia międzynarodowego, którego wykonanie w dobrej wierze kwestionuje (wyrok z dnia 3 lutego 2005 r., Chiquita Brands i in./Komisja,

T-19/01, EU:T:2005:31, pkt 247, 248; zob. także wyrok z dnia 14 grudnia 2005 r., Laboratoire du Bain/Rada i Komisja, T-151/00, niepublikowany, EU:T:2005:450, pkt 102 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 W niniejszej sprawie z powyższego wynika, że Sąd nie może kontrolować zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia w świetle protokołu o przystąpieniu Chin do WTO.

106 Wniosku tego nie podważają także pozostałe argumenty wysuwane przez skarżącą.

107 Argumentacja skarżącej, zgodnie z którą wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja//Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494) dotyczyła producenta mającego siedzibę w Armenii, którego sytuacja różniła się od sytuacji skarżącej z powodu braku przepisu podobnego do pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO w protokole o przystąpieniu Armenii, nie może podważać wniosku wyciągniętego w pkt 105 powyżej. W rzeczywistości bowiem, o czym przypomniano w pkt 103 powyżej, Trybunał stwierdził, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 nie może zostać uznany za środek mający na celu zapewnienie wykonania w unijnym porządku prawnym szczególnego zobowiązania przejętego w ramach WTO. Stwierdzenie to ma zastosowanie w odniesieniu do protokołu o przystąpieniu Chin do WTO. Podobnie podniesiona przez skarżącą okoliczność, iż Sąd nie może opierać się na wyroku z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74), ponieważ został on wydany przed wygaśnięciem terminu przewidzianego przez pkt 15 lit. d) części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO, jest pozbawiona znaczenia dla sprawy. W rzeczywistości bowiem, nawet jeżeliby założyć, że zobowiązania przejęte przez Unię w ramach porozumienia WTO ewoluowały od daty wydania omawianego wyroku, to jednak nie może to mieć konsekwencji dla zamiaru wyrażonego przez prawodawcę europejskiego w chwili przyjmowania art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009.

108 Argumentacja skarżącej, zgodnie z którą Unia jest formalnie zobowiązana do przestrzegania szczególnych postanowień protokołu o przystąpieniu Chin do WTO, ponieważ protokół został wyraźnie przyjęty przez Unię w formie decyzji, również nie jest w stanie podważyć wniosku wyciągniętego w pkt 105 powyżej. Jak podnosi Komisja, wystarczy bowiem stwierdzić, że okoliczność, iż Komisja uczestniczyła w przyjęciu protokołu o przystąpieniu Chin do WTO, nie może być interpretowana jako wola prawodawcy unijnego wykonania szczególnego zobowiązania przejętego w ramach przepisów WTO. Taka wykładnia pozbawiałaby treści wyjątek ustanowiony przez wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186, pkt 31).

b) W przedmiocie zgodnej z prawem WTO wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009

109 Jeżeli chodzi o zgodną z prawem WTO wykładnię art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 to, po pierwsze, skarżąca twierdzi, że prawo Unii należy interpretować w możliwie jak najszerszym zakresie w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności wtedy, gdy przepisy mają na celu wdrożenie międzynarodowego porozumienia zawartego przez Unię. W ten sposób skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była interpretować formułę „w oparciu o inną uzasadnioną metodę” z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 jako przyznającą jej swobodne uznanie w celu ustalenia wartości normalnej według metody mającej zastosowanie w państwie o gospodarce rynkowej, a tym samym zgodnie z prawem WTO. Uważa, że art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 organizuje hierarchię metod obliczania wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej i podnosi, że należy w pierwszej kolejności ustalać wartość normalną na podstawie ceny lub wartości skonstruowanej dla państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, a następnie na podstawie ceny stosowanej w takim państwie trzecim przeznaczonej dla innych państw, w tym Unii. Niemniej jednak uważa, że dopiero po stwierdzeniu, że takie metody nie są możliwe, Komisja ma prawo na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 w wykonaniu bardzo szerokich przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych do ustalenia wartości normalnej na podstawie każdej innej rozsądnej

metody. Podnosi, że na podstawie tej formuły Komisja mogła uznać, że z uwagi na międzynarodowe zobowiązania prawne Unii, a w szczególności jej zobowiązania względem WTO, niemożliwe było ustalenie wartości normalnej w oparciu o metodę państwa analogicznego oraz że należało obliczyć wartość normalną na podstawie kosztów i cen krajowych skarżącej. W tym zakresie skarżąca utrzymuje, że obliczenie wartości normalnej na podstawie kosztów produkcji lub cen krajowych było w praktyce możliwe.

- 110 W tym względzie, po pierwsze, należy podkreślić, że oczywiście prawdą jest, że na podstawie utrwalonego orzecznictwa akty Unii trzeba interpretować w możliwie jak najszerszym zakresie w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności jeżeli takie akty mają na celu wyrażnie wdrożenie międzynarodowego porozumienia zawartego przez Unię (wyroki: z dnia 14 lipca 1998 r., Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, pkt 20; z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada, C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 57).
- 111 Niemniej jednak trzeba wyjaśnić, jak podkreślono w pkt 103 powyżej, że art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 nie może zostać uznany za wykonanie szczególnych zobowiązań w ramach porozumień WTO. W rzeczywistości bowiem przepis ten ustanawia zasady dotyczące obliczania wartości normalnej, które nie znajdują odpowiednika w porozumieniach WTO, które nie przewidują zasad dotyczących obliczania wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej.
- 112 Po drugie, należy podkreślić, że instytucje korzystają z szerokich uprawnień dyskrejonalnych przy ustalaniu wartości normalnej w krajach nieposiadających gospodarki rynkowej (wyrok z dnia 27 października 2011 r., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Rada, C-511/09 P, EU:C:2011:696, pkt 33). Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że metoda przewidziana w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 polegająca na ustaleniu wartości normalnej produktu objętego postępowaniem „w oparciu o inną uzasadnioną metodę”, jest metodą pomocniczą, mającą zastosowanie wówczas, gdy wezwane przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwach analogicznych nie chcą współpracować w dochodzeniu (wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 56).
- 113 Z powyższego wynika, z jednej strony, że Komisja nie musiała interpretować art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 zgodnie ze zobowiązaniami Unii w ramach WTO, oraz z drugiej strony, że wykładnia sugerowana przez skarżącą pozbawiałaby treści uprawnienie dyskrejonalne, jakie prawodawca miał zamiar przyznać Komisji przez formułę „w oparciu o inną uzasadnioną metodę” z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009.
- 114 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że Komisja nie była zobowiązana do wykładni art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 w świetle pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO.
- 115 Z wniosków wyciągniętych w pkt 105 i 114 powyżej wynika, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu, stosując metodę przewidzianą w art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 w celu obliczenia wartości normalnej w niniejszej sprawie.
- 116 Pozostałe zastrzeżenia skarżącej dotyczące zastosowania w czasie pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO oraz skutków wygaśnięcia odstępstwa przewidzianego w pkt 15 części I wspomnianego protokołu zgodnie z prawem WTO nie są w stanie podważyć wniosku wyciągniętego w pkt 114 powyżej.
- 117 W rzeczywistości bowiem, ponieważ prawo WTO nie jest ani parametrem kontroli zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia, ani normą, w świetle której Komisja miałaby interpretować art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009, dotyczące tego zastrzeżenia skarżącej nie mogą zostać uznane za zasadne.

3. W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach i niewystarczającego uzasadnienia dotyczącego dostosowania wartości normalnej

118 Z motywu 111 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „ze względu na brak sprzedaży produktu podobnego na rynku krajowym na [w] Tajwanie wartość normalną skonstruowano zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia [nr 1225/2009]” „przez dodanie do średniego kosztu wytworzenia danego rodzaju produktu poniesionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz osiągniętego zysku na rynku tajwańskim w okresie objętym dochodzeniem”.

119 Z motywu 117 zaskarżonego rozporządzenia wynika, co następuje:

„Biorąc pod uwagę fakt, że na [w] Tajwanie udało się znaleźć jedynie ograniczoną liczbę rodzajów produktów wywożonych do Unii przez objętych próbą producentów eksportujących z ChRL, Komisja skonstruowała wartość normalną pozostałych rodzajów produktu w oparciu o koszty produkcji najbardziej podobnych rodzajów produktów produkowanych na Tajwanie w celu osiągnięcia pełnego i uczciwego porównania w oparciu o koszty produkcji skorygowane o:

- a) różnice w stosowanych surowcach – na podstawie zweryfikowanych danych przemysłu unijnego dotyczących kosztów, przy czym łączniki wyprodukowane z rur bez szwu są od 2,12 do 2,97 raza droższe niż te wyprodukowane z rur spawanych;
- b) różnice w gatunkach stali – na podstawie zweryfikowanych danych przemysłu unijnego, przy czym dostosowania w zależności od gatunku stali dokonuje się w odniesieniu do kosztów najtańszych gatunków stali wykorzystywanych jako surowiec do produkcji łączników wytwarzanych na bazie rur spawanych; dostosowanie to waha się od 1,49 do 3,60 raza w zależności od wykorzystywanych gatunków stali;
- c) różnice w kształcie – na podstawie zaobserwowanych różnic cen w transakcjach sprzedaży eksporterów z ChRL, przy czym kolanko jest uznawane za najbardziej podstawowy kształt, a pozostałe kształty (trójniki, reduktory, pokrywy i formy wyspecjalizowane) są od 1,08 do 1,74 raza droższe”.

120 Jak wynika z motywu 118 zaskarżonego rozporządzenia:

„W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń CCCMC zaproponowała alternatywną podstawę dostosowań w stosunku do punktów a) i b) i przedstawiła w tym kontekście dane z chińskich rynków. Jednakże po pierwsze, dane te są niezwerfikowane, a po drugie, pochodzą z kraju o gospodarce nierynkowej. W związku z tym wykorzystanie ich stanowiłoby zaprzeczenie stosowania metodyki państwa analogicznego do celów obliczania wartości normalnej. W związku z tym powyższa propozycja CCCMC została odrzucona”.

121 Skarżąca podnosi w zarzucie drugim, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach dotyczących dostosowania wartości normalnej. Zarzuca ona również Komisji niewystarczające uzasadnienie dotyczące dostosowania wartości normalnej. Te dwa zastrzeżenia zostaną kolejno zbadane poniżej.

a) W przedmiocie dopuszczalności niektórych argumentów skarżącej

122 Komisja podnosi niedopuszczalność argumentacji skarżącej, zgodnie z którą okoliczność, że Komisja posłużyła się chińskimi danymi w celu dostosowania kosztów produkcji łączników rur i przewodów rurowych w zależności od różnic w kształcie [w motywie 117 lit. c) zaskarżonego rozporządzenia], podważa odrzucenie danych przedstawionych przez CCCMC pochodzących z chińskich rynków w celu zakwestionowania dostosowań kosztów produkcji dokonanych w motywie 117 lit. a) i b)

zaskarżonego rozporządzenia. Argumentacja ta miałaby być niedopuszczalna na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Komisja wyjaśnia, że skarżąca nie wyjaśniła, którą część zaskarżonego rozporządzenia kwestionuje ta argumentacja oraz że nie umożliwiła ona w ten sposób obrony Komisji.

- 123 W odpowiedzi na pytanie skierowane przez Sąd w trakcie rozprawy Komisja przyznała jednak przez swą argumentację, o której mowa w pkt 122, że skarżąca podniosła zasadniczo, iż Komisja powinna była zastosować dane pochodzące z chińskiego rynku i odwołała się do powagi Sądu w celu rozstrzygnięcia co do dopuszczalności tej argumentacji.
- 124 W tym zakresie należy stwierdzić, że faktycznie argumentacja skarżącej, o której mowa w pkt 122 powyżej, może zostać zrozumiana w sposób sugerowany przez Komisję, a tym samym należy ją uznać za dopuszczalną.

b) Co do istoty

1) W przedmiocie oczywistego błędu w ustaleniach dotyczącego dostosowania wartości normalnej

- 125 Skarżąca kwestionuje odmowę Komisji uwzględnienia w motywie 118 zaskarżonego rozporządzenia wykazów cen łączników rur i przewodów rurowych spawanych i bez szwów stosowanych przez chińskich producentów przedstawionych przez CCCMC w celu dokonania dostosowań kosztu wytworzenia niektórych produktów wytwarzanych w Tajwanie w celu uwzględnienia różnic w wykorzystywanych surowcach [motyw 117 lit. a)] oraz różnic w gatunkach stali [motyw 117 lit. b)] w stosunku do produktów eksportowanych do Unii przez chińskich producentów. Skarżąca podnosi, że okoliczność, iż Komisja posłużyła się danymi dotyczącymi kosztów wytworzenia przemysłu unijnego w celu dostosowania kosztów wytworzenia produktów tajwańskich, skutkowałą zwielokrotnieniem poziomu marginesu dumpingu przypisanego skarżącej. W replice skarżąca zaznaczyła, że przedstawione przez CCCMC dane dotyczące chińskiego rynku nie miały na celu wykazania ceny stosowanej przy ustalaniu wartości normalnej w Tajwanie, lecz dostarczenie Komisji wskazówek odnośnie do relatywnej różnicy pomiędzy kosztami rur spawanych i bez szwów jako surowców i wykazanie, że różnica podniesiona przez producentów Unii była nadmierna. Skarżąca podnosi, że dane przedstawione przez CCCMC dotyczyły cen surowców stosowanych przy produkcji łączników rur i przewodów rurowych, to znaczy rur i łączników dostarczanych przez chińskich producentów łączników rur i przewodów rurowych jako materiał do produkcji. Podkreśla, że unijni producenci i większość producentów chińskich sami nie produkują rur będących podstawą dla produkcji ich łączników rur i przewodów rurowych, a tym samym muszą kupować te surowce jako materiał do produkcji. W ten sposób dane przedstawione przez CCCMC będą miały bezpośrednio znaczenie przy obliczaniu kosztów produkcji łączników rur i przewodów rurowych na rynkach Unii i Chin. Skarżąca zauważa, że dane przedstawione przez CCCMC wskazują, że koszt rur bez szwów wynosił 1,3 raza tyle, co koszty rur spawanych, podczas gdy Komisja ostatecznie ustaliła, że koszt rur bez szwów był od 2,12 do 2,97 raza wyższy niż koszt rur spawanych.
- 126 Należy przypomnieć, jak wynika z pkt 112 powyżej, że instytucje Unii korzystają z szerokiego zakresu uznania w zakresie ustalania wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej (wyrok z dnia 27 października 2011 r., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Rada, C-511/09 P, EU:C:2011:696, pkt 33).
- 127 Ponadto z orzecznictwa wynika, że ciężar dowodu na oczywisty błąd spoczywa na stronie skarżącej, która powinna zaproponować przekonujące dowody na poparcie swojego twierdzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 22 października 1991 r., Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, pkt 17; zob. także podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 9 września 2010 r., Carpent Languages/Komisja, T-582/08, niepublikowany, EU:T:2010:379, pkt 57; z dnia 17 stycznia 2017 r., Cofely Solelec i in./Parlament, T-419/15, niepublikowany, EU:T:2017:8, pkt 96).

- 128 W niniejszej sprawie należy zbadać, czy skarżąca zaproponowała dowody, które są w stanie wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach przy obliczaniu wartości normalnej.
- 129 Po pierwsze, skarżąca kwestionuje twierdzenie Komisji zawarte w motywach 118 i 123 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którymi dane przedstawione przez CCCMC nie zostały zweryfikowane. Skarżąca podkreśla, że dane zawarte w tabeli zawierające ceny stosowane przez przedsiębiorstwa chińskie do różnych rur spawanych i bez szwów pochodziły z oficjalnych cenników produkcji, których autentyczność mogła zostać skontrolowana. Skarżąca uważa, że Komisja postanowiła o nieweryfikowaniu tych danych, a tym samym nie mogła ona ich odrzucić, powołując się na fakt, że nie zostały one zweryfikowane. Skarżąca dodaje, że CCCMC przedstawiła dowody w komentarzach do ostatecznych wniosków zawierające zweryfikowane faktury skarżącej i innych współpracujących producentów.
- 130 Jeżeli chodzi o drugi powód odrzucenia danych przedstawionych przez CCCMC wyrażony w motywie 118 zaskarżonego rozporządzenia, to znaczy okoliczności, że pochodziły one z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej, skarżąca uważa, że ów motyw nie może uzasadniać systematycznego odrzucenia. Skarżąca podnosi, że w sprawozdaniu w sprawie „Wspólnoty Europejskie – ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” przyjętym w dniu 15 lipca 2011 r. (WT/DS 397/AB/R, pkt 289), Organ Apelacyjny WTO uznał, że Komisja nie może odrzucić chińskich dowodów przedstawionych w celu dostosowania wartości normalnej, poprzestając na powołaniu się na okoliczność, iż Chiny nie posiadają statusu kraju o gospodarce rynkowej. Skarżąca dodaje, że pomimo iż sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sprawie sporu „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” przyjęte w dniu 15 lipca 2011 r. (WT/DS 397/AB/R, pkt 289), dotyczyło obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej w rozumieniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia nr 1225/2009 [zastąpionego przez art. 2 ust. 10 rozporządzenia nr 2016/1036], a nie dostosowań wartości normalnej, to jednak wnioski z tego sprawozdania mają zastosowanie w niniejszej sprawie, ponieważ jedynym powodem, dla którego Komisja nie uwzględniła danych przedstawionych przez CCCMC, jest fakt, że pochodzą one z gospodarki niebędącej gospodarką rynkową. Skarżąca podnosi również, że w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), Komisja posłużyła się cenami chińskimi w celu obliczenia wartości normalnej produktów objętych dochodzeniem, które nie były wyprodukowane w państwie analogicznym, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.
- 131 Po drugie, skarżąca w odniesieniu do motywu 124 zaskarżonego rozporządzenia zarzuca Komisji odrzucenie danych przedstawionych przez CCCMC na tej podstawie, że dane te dotyczyły cen a nie kosztów produkcji. Skarżąca uważa, że Komisja nie wyjaśniła różnicy pomiędzy kosztem zakupu producenta a ceną sprzedaży dostawcy.
- 132 Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja sama posłużyła się w motywie 117 lit. a) zaskarżonego rozporządzenia chińskimi danymi w celu dostosowania wartości normalnej dotyczącej różnic w kształcie na podstawie różnych cen zauważonych w transakcjach sprzedaży eksporterów chińskich. Podnosi, że skoro dane dotyczące cen sprzedaży w kraju nieposiadającym gospodarki rynkowej są wiarygodne dla dostosowania wartości normalnej dotyczącej różnych kształtów łączników rur i przewodów rurowych, to powinny one również być wystarczająco wiarygodne dla obliczenia różnic dotyczących surowców i różnic w gatunkach stali mających znaczenie dla motywu 117 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia.
- 133 Po czwarte, skarżąca zarzuca Komisji stwierdzenie w pkt 124 ostatecznych wniosków, że chińscy producenci nie przedstawili żadnych informacji dotyczących kosztów produkcji. Skarżąca uważa, że termin 22 dni ustalony na przedstawienie uwag w przedmiocie ostatecznych wniosków nie był

wystarczający dla przedstawienia dodatkowych informacji w stosunku do danych przedstawionych wcześniej przez CCCMC, ponieważ po raz pierwszy w chwili przedstawienia owych wniosków przedstawione dane zostały odrzucone przez Komisję.

- 134 W tym zakresie należy przypomnieć, jak to zostało stwierdzone w ramach oceny zarzutu piątego skarżącej, że Komisja prawidłowo zastosowała w niniejszej sprawie metodę mającą zastosowanie do krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. W ramach tej metody, w której Komisja korzysta z szerokiego zakresu uznania, Komisja nie ma obowiązku uwzględnienia danych z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, lecz powinna oprzeć się na „cen[ie] lub wartoś[ci] skonstruowan[ej] w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cen[ie] z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie z Unią, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, [na] inn[ej] uzasadnion[ej] metod[zie], w tym na [...] cen[ie] faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny”.
- 135 Ponadto należy podkreślić, że art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009 zezwala również Komisji na posłużenie się danymi przemysłu unijnego, ponieważ stanowi ono, że Komisja może się oprzeć na „cen[ie] faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny”.
- 136 Dodatkowo należy stwierdzić, że z motywu 118 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że okoliczność, iż dane przedstawione przez CCCMC pochodziły z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej, nie była jedynym powodem odrzucenia tych danych. Odrzucenie to opiera się również, co zostało zasygnalizowane w motywie 124 zaskarżonego rozporządzenia, na tym, że dane przedstawione przez CCCMC stanowiły ceny sprzedaży rur, których nie można było uznać za właściwe dla obliczenia kosztu produkcji łączników rur i przewodów rurowych.
- 137 Wreszcie należy przypomnieć, że skarżąca nie złożyła wniosku zmierzającego do wykazania, że działała w warunkach gospodarki rynkowej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia nr 1225/2009.
- 138 Przypomniane powyżej elementy wystarczają dla stwierdzenia, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, odrzucając przedstawione przez CCCMC dane pochodzące z chińskiego rynku w celu dokonania dostosowania kosztów produkcji, wyjaśnionych w motywie 117 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia.

2) W przedmiocie niewystarczającego uzasadnienia dotyczącego dostosowania wartości normalnej

- 139 Skarżąca podnosi brak uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych dostosowań kosztów produkcji.
- 140 W tym zakresie należy przypomnieć, że jeżeli rozporządzenie ustanawiające ostateczne cła antydumpingowe wchodzi w systematyczne ramy ogółu środków, nie można wymagać, aby jego uzasadnienie określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego stanowiące przedmiot rozporządzenia, niekiedy bardzo liczne i złożone, ani też aby instytucje zajęły stanowisko co do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych. Przeciwnie, wystarczy, aby autor aktu przedstawił okoliczności faktyczne i względy prawne mające istotne znaczenie dla kontekstu zaskarżonego rozporządzenia. Instytucje nie mają obowiązku szczególnego uzasadniania braku uwzględnienia poszczególnych argumentów przedstawionych przez zainteresowanych. Wystarczy, aby rozporządzenie zawierało jasne uzasadnienie głównych ocenianych kwestii, ponieważ takie uzasadnienie może wyjaśniać powody, dla których zostały odrzucone odnośne argumenty podniesione przez strony w trakcie postępowania administracyjnego. Ponadto rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe w ramach dochodzenia musi być uzasadnione jedynie w odniesieniu do ogółu okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla zawartej w nim oceny. Celem obowiązku uzasadnienia nie jest wyjaśnienie zmiany stanowiska instytucji w toku postępowania administracyjnego, jak również nie jest nim wyjaśnienie różnic między rozwiązaniem przyjętym w dokumencie końcowym w stosunku do stanowiska tymczasowego widniejącego w dokumentach

przedstawionych zainteresowanym stronom w toku tego postępowania, w celu umożliwienia im zapoznania się z ich uwagami. Obowiązek ten nie zobowiązuje zatem również instytucji do wyjaśnienia, dlaczego stanowisko rozważane na pewnym etapie postępowania administracyjnego było ewentualnie nieuzasadnione (wyrok z dnia 13 września 2010 r., Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, EU:T:2010:390, pkt 114–116).

- 141 W niniejszej sprawie wystarczy stwierdzić, że z motywów 118–129 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja w sposób jasny i jednoznaczny przedstawiła uzasadnienie odrzucenia danych przedstawionych przez CCCMC.
- 142 Należy stwierdzić, że Komisja nie uchybiła swojemu obowiązkowi uzasadnienia w odniesieniu do dostosowania wartości normalnej.
- 143 Z powyższego wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

4. W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach i przekroczenia kompetencji w zakresie ustalenia badanego okresu

- 144 Tytułem wstępu należy podkreślić, że w dniu 10 listopada 2012 r. w wyniku skargi złożonej przez Komitet Obrony Przemysłu Łączników Spawanych Doczołowo ze Stali Nierdzewnej Unii Europejskiej Komisja wszczęła inne dochodzenie antydumpingowe niż rozpatrywane w niniejszej sprawie (zwane dalej „wcześniejszym dochodzeniem”). Dochodzenie to zostało wszczęte w drodze ogłoszenia o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych, ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2012, C 342, s. 2). Dochodzenie to zostało zamknięte w wyniku wycofania skargi decyzją Komisji 2013/440/UE z dnia 20 sierpnia 2013 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych, ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2013, L 223, s. 13).
- 145 Należy przypomnieć, że z motywu 43 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że rozpatrywane w niniejszej sprawie dochodzenie „objęło okres od dnia 1 października 2014 r. do dnia 30 września 2015 r.”. Z motywu 44 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[b]adanie tendencji umożliwiających właściwe oszacowanie szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do końca okresu objętego dochodzeniem”.
- 146 W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja powinna była zbadać tendencje mające znaczenie dla oceny szkody w okresie rozpoczynającym się od 2010 r., a nie od 2012 r.
- 147 W pierwszej kolejności skarżąca przyznaje, że zwyczajową praktyką Komisji w dziedzinie dochodzeń antydumpingowych jest badanie czteroletnich okresów. Niemniej jednak podkreśla, że w trakcie dochodzenia rozpatrywanego w niniejszej sprawie CCCMC usiłowała przekonać Komisję, aby przewidziała ona rozszerzenia badanego okresu w taki sposób, by objął on okres wcześniejszego dochodzenia. Podnosi w tym zakresie, że szeroki zakres uznania Komisji w dziedzinie antydumpingu obejmuje również możliwość odejścia od zwyczajowej praktyki, jeżeli uzasadniają to okoliczności toczącego się dochodzenia. Uważa, że okoliczności dochodzenia w niniejszej sprawie uzasadniają odejście przez Komisję od jej zwyczajowej praktyki, ponieważ Komisja przeprowadziła już znaczną część wcześniejszego dochodzenia dotyczącego co do zasady tych samych skarżących, tego samego spornego produktu, tych samych eksportujących producentów oraz tych samych importerów, a także bez wątpienia była w posiadaniu wszystkich danych Eurostatu zebranych i ocenionych w trakcie wcześniejszego dochodzenia. Skarżąca podnosi, że pomimo że wcześniejsze dochodzenie zostało zamknięte decyzją 2013/440 w wyniku wycofania skargi, prawdziwym powodem, dla którego Komisja zakończyła to dochodzenie, były niewystarczające dowody wykazujące istnienie szkody dla przemysłu

unijnego. Skarżąca twierdzi, że odrzucenie wniosku CCCMC o rozszerzenie badanego okresu stanowi nadużycie szerokiego zakresu uznania ze strony Komisji i wnosi do Sądu o zakwalifikowanie jako niewystarczająco uzasadnionych i bezprawnych wniosków Komisji dotyczących badanego okresu, a w konsekwencji, jej ostatecznego ustalenia szkody.

- 148 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że CCCMC w trakcie omawianego dochodzenia przedstawiła dane zawierające dowody (oparte na zaktualizowanych informacjach Eurostatu) dotyczące taryfikacji i wielkości wymiany handlowej pomiędzy dwoma państwami, których dotyczyło omawiane w niniejszej sprawie dochodzenie za okres od 2010 r. Dane te wykazują ogólną stabilność ewolucji cen i wielkość importu za okres rozpoczynający się od 2010 r. Twierdzi, że dowody te zostały przedstawione w celu wykazania, że ceny i wielkość przywozu nie doznały żadnego znacznego spadku w porównaniu z okresem objętym wcześniejszym dochodzeniem. Niemniej jednak przyznaje, że w rzeczywistości, jeżeli zbada się ewolucję jedynie po 2012 r., to wydaje się, że ceny przywozu doznały spadku. Jeżeli z kolei ocenie podlega dłuższy okres, skarżąca podnosi, że ceny przywozu w całym tym okresie pozostają oczywiście bardzo stabilne, przy czym jej zdaniem, owa stabilność powinna stanowić decydujący element, jeżeli chodzi o ocenę aktualnej szkody i związku przyczynowego.

a) W przedmiocie dopuszczalności zarzutu

- 149 Komisja podnosi, że trzeci zarzut skarżącej jest niedopuszczalny na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Skarżąca nie przedstawiła w sposób spójny i zrozumiały w tekście skargi istotnych elementów stanu faktycznego i prawnego, na których oparty jest ten zarzut, tak aby umożliwić stronie pozwanej obronę, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w odpowiednim przypadku, bez innych dodatkowych informacji. Komisja przypomina, że skarga powinna wyjaśniać, na czym polega zarzut, na którym się ona opiera, wobec czego samo jego abstrakcyjne przywołanie nie spełnia wymogów regulaminu postępowania (wyrok z dnia 11 września 2014 r., *Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada*, T-443/11, EU:T:2014:774, pkt 66). Przypomina, że jeżeli zarzut lub część zarzutu jest niezrozumiała, należy uznać je za niedopuszczalne (wyrok z dnia 11 września 2014 r., *Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada*, T-443/11, EU:T:2014:774, pkt 135). Komisja twierdzi, że skarżąca nie wyjaśniła, na czym polegały oczywisty błąd w ustaleniach lub nadużycie kompetencji podniesione w tytule trzeciego zarzutu. Podkreśla, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swych twierdzeń sformułowanych w ramach trzeciego zarzutu, poza twierdzeniem, zgodnie z którym ceny przywozu w okresie od 2010 r. pozostały w sposób oczywisty bardzo stabilne, poprzez odesłanie do załącznika.
- 150 Alternatywnie Komisja podnosi, że argumentacja skarżącej zawarta w pkt 80 skargi dotycząca stabilności ceny wywozu po 2010 r. jest niedopuszczalna na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Komisja podkreśla, że w celu poparcia twierdzenia, zgodnie z którym ceny przywozu za cały okres od 2010 r. pozostały bardzo stabilne, skarżąca odsyła w ogólny sposób do załącznika, to znaczy do dokumentu o 28 stronach, jednakże nie określa w żaden sposób, gdzie znajdują się argumenty potwierdzające jej twierdzenie. W tym względzie przypomina utrwalone orzecznictwo Sądu, zgodnie z którym do Sądu nie należy poszukiwanie i identyfikacja w załącznikach i pismach procesowych zarzutów, jakie mógłby on uznać za podstawę skargi (wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., *Dansk Rørindustri i in./Komisja*, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 97, 100; z dnia 11 września 2014 r., *MasterCard i in./Komisja*, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, pkt 41). Podobne wymogi są konieczne wówczas, gdy powoływany jest argument na poparcie zarzutu podniesionego przed Sądem (wyrok z dnia 13 czerwca 2013 r., *Versalis/Komisja*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, pkt 115). Twierdzi, że ogólne odesłanie do innych dokumentów, nawet załączonych do skargi, nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które muszą być zawarte w samej skardze (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 czerwca 2005 r., *Dansk Rørindustri i in./Komisja*, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 94–100; z dnia 13 czerwca 2013 r., *Versalis/Komisja*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, pkt 115; z dnia 11 września 2014 r., *MasterCard i in./Komisja*, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, pkt 40).

- 151 W niniejszym przypadku, po pierwsze, należy stwierdzić, jak wynika z pkt 147 i 148 powyżej, że skarżąca przedstawiła w skardze argumenty, na jakich opiera trzeci zarzut w sposób wystarczająco jasny, a tym samym nie należy uznać tego zarzutu za niedopuszczalny z tego powodu.
- 152 Po drugie, należy stwierdzić, że w pkt 80 skargi skarżąca rzeczywiście odsyła w ogólny sposób do załącznika A.11, co potwierdza ponadto w replice. Okoliczność, że nie wskazała ona na etapie repliki szczególnych elementów wspomnianego aneksu, które mogłyby jej zdaniem poprzeć jej twierdzenia, nie mogą usunąć naruszenia wymogów z art. 76 regulaminu postępowania, które miało miejsce w chwili wnoszenia skargi (zob. postanowienie z dnia 9 stycznia 2015 r., *Internationaler Hilfsfonds/Komisja*, T-482/12, niepublikowane, EU:T:2015:19, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). W ten sposób należy uznać, że ogólne odesłanie dokonane przez skarżącą w załączniku A.11 jest niedopuszczalne [zob. podobnie wyroki: z dnia 22 czerwca 2017 r., *Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl)*, T-236/16, EU:T:2017:416, pkt 12; z dnia 9 marca 2018 r., *NORMOSANG*, T-103/17, niepublikowany, EU:T:2018:126, pkt 25].

b) Co do istoty

- 153 Po pierwsze, argumentacja skarżącej, zgodnie z którą, pomimo iż wcześniejsze dochodzenie zostało zamknięte decyzją 2013/440 w wyniku wycofania skargi, prawdziwym powodem, dla którego Komisja zakończyła to dochodzenie, były niewystarczające dowody wykazujące istnienie szkody dla przemysłu unijnego, należy uznać za bezzasadny. W rzeczywistości bowiem należy podkreślić, jak podniosła Komisja, że do Sądu nie należy ocena w ramach niniejszej skargi argumentów dotyczących wcześniejszego dochodzenia, ponieważ kwestie dotyczące ustalenia szkody w ramach wspomnianego dochodzenia są niezależne od dochodzenia w niniejszej sprawie i nie są w stanie spowodować nieważności zaskarżonego rozporządzenia.
- 154 Po drugie, jeżeli chodzi o oczywisty błąd podniesiony przez skarżącą, należy przypomnieć, że to do skarżącej należy przedstawienie dowodów przemawiających za jej twierdzeniem (zob. podobnie wyrok z dnia 22 października 1991 r., *Nölle*, C-16/90, EU:C:1991:402, pkt 17; zob. także podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 9 września 2010 r., *Carpent Languages/Komisja*, T-582/08, niepublikowany, EU:T:2010:379, pkt 57; z dnia 17 stycznia 2017 r., *Cofely Solelec i in./Parlament*, T-419/15, niepublikowany, EU:T:2017:8, pkt 96).
- 155 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że dochodzenie powinno być prowadzone na w miarę możliwości jak najaktualniejszych informacjach, tak aby ustalić cła antydumpingowe, które są w stanie chronić przemysł unijny przed dumpingowymi praktykami (wyroki: z dnia 3 października 2000 r., *Industrie des poudres sphériques/Rada*, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 92; z dnia 28 stycznia 2016 r., *CM Eurologistik i GLS*, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 66; z dnia 25 stycznia 2017 r., *Rusal Armenal/Rada*, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, pkt 119).
- 156 Otóż w niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, który mógłby uzasadniać twierdzenie, że Komisja powinna była odejść od jej zwyczajowej praktyki polegającej na uwzględnianiu okresu czterech lat i powinna była uwzględnić dane dotyczące wymiany handlowej od 2010 r.
- 157 W związku z tym należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, że Komisja popełniła oczywisty błąd.
- 158 Po trzecie, jeżeli chodzi o podniesione przez skarżącą nadużycie kompetencji, to należy przypomnieć, że dany akt jest dotknięty wadą przekroczenia kompetencji tylko wtedy, gdy z obiektywnych, istotnych i spójnych przesłanek wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia szczególnej procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 14 października 2009 r., *Bank Melli Iran/Rada*, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 159 W niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła dowodów, które mogłyby wykazać, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja dążyła do innego celu niż przyjęcie środków antydumpingowych w ramach prawa Unii. Tym samym należy odrzucić argument dotyczący domniemanego przekroczenia kompetencji ze strony Komisji.
- 160 Po czwarte, jeżeli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym wnioski Komisji dotyczące badanego okresu należy zaklasyfikować jako niewystarczająco uzasadnione, trzeba odesłać do orzecznictwa, o którym mowa w pkt 140 powyżej.
- 161 W niniejszej sprawie wystarczy stwierdzić, że w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uzasadniła powody, dla których odrzuciła wniosek o poszerzenie badanego okresu, złożony przez niektóre strony w trakcie dochodzenia antydumpingowego.
- 162 Tym samym należy uznać za nieuzasadnioną argumentację skarżącej, zgodnie z którą wnioski trzeba zaklasyfikować jako niewystarczająco uzasadnione.
- 163 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić jako nieuzasadniony, bez konieczności wypowiedzania się co do jego skuteczności, którą zakwestionowała również Komisja.

5. W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasad dobrej administracji i przejrzystości, a także prawa do obrony

- 164 Skarżąca podnosi w zarzucie czwartym, że Komisja nie przestrzegała podstawowych zasad prawa Unii, takich jak zasada dobrej administracji, zasada przejrzystości oraz prawa do obrony. Skarżąca uważa, że Komisja nie przestrzegała jej prawa do obrony, po pierwsze, odmawiając ujawnienia danych dotyczących przemysłu unijnego, które były dostępne na etapie wniosków tymczasowych, po drugie, poprzez ustalenie terminu 22 dni na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosków ostatecznych, oraz po trzecie, poprzez ustalenie terminu dwóch i pół dni roboczych na przedstawienie uwag w przedmiocie zmienionych wniosków ostatecznych z dnia 25 listopada 2016 r., które zawierały ważne informacje podane do wiadomości po raz pierwszy.

a) W przedmiocie podniesionego przez skarżącą naruszenia zasad dobrej administracji i przejrzystości

- 165 Komisja podnosi, że argumentacja skarżącej, zgodnie z którą Komisja nie przestrzegała ogólnych zasad prawa Unii, takich jak zasada dobrej administracji i zasada przejrzystości, powinna zostać uznana za niedopuszczalną, ponieważ skarżąca nie rozwinęła w skardze, na czym polegało naruszenie owych zasad. Komisja podkreśla, że z art. 21 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że skargi powinny wskazywać przedmiot sporu oraz zarzuty skarżącej. Podkreśla, że Sąd orzekł już, iż aby skarga była dopuszczalna, strona skarżąca powinna przedstawić w sposób spójny i zrozumiały w treści skargi istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta skarga, aby umożliwić stronie pozwanej obronę, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w odpowiednim przypadku, bez dodatkowych informacji. Skarga powinna tym samym wyjaśniać, na czym polega zarzut, na którym się ona opiera, wobec czego samo jego abstrakcyjne przywołanie nie spełnia wymogów regulaminu postępowania. Zdaniem Komisji, jeżeli zarzut lub jego część są niezrozumiałe, należy je odrzucić (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 września 2014 r., *Gold East Paper* i *Gold Huasheng Paper/Rada*, T-443/11, EU:T:2014:774, pkt 66, 135; z dnia 24 września 2015 r., *Włochy i Hiszpania/Komisja*, T-124/13 i T-191/13, EU:T:2015:690, pkt 33).

- 166 Na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarga powinna zawierać przedstawienie podnoszonych zarzutów. Z orzecznictwa wynika, że owo przedstawienie powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby umożliwić stronie skarżącej przygotowanie obrony, a właściwemu sądowi orzekanie w przedmiocie skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 5 marca 1991 r., Grifoni/EWEA, C-330/88, EU:C:1991:95, pkt 18).
- 167 W niniejszej sprawie należy zauważyć, jak podnosi Komisja, że skarżąca nie rozwinęła ani nie wyjaśniła, na czym polegało podniesione przez nią w tytule czwartego zarzutu naruszenie zasad dobrej administracji i przejrzystości, przez co należy odrzucić tę argumentację jako niedopuszczalną.

b) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony skarżącej

- 168 Jeżeli chodzi o zarzucane przez skarżącą naruszenie prawa do obrony, należy w pierwszej kolejności podkreślić, o czym była mowa w pkt 36 powyżej, że skarżąca nie może powoływać się przed Sądem na prawa do obrony CCCMC.
- 169 Następnie należy odrzucić zastrzeżenie dotyczące niewystarczającego terminu przyznanego na przedstawienie uwag odnośnie do zmienionych ostatecznych wniosków z powodów wymienionych powyżej w pkt 37–41.
- 170 Ponadto, jeżeli chodzi o zarzut dotyczący braku podania do wiadomości danych dotyczących przemysłu unijnego dostępnych na etapie wniosków tymczasowych, należy zauważyć, po pierwsze, że ponieważ skarżąca nie wykazała, że sama wniosła o ujawnienie tych danych w uwagach w sprawie wniosków tymczasowych, odesłanie do uwag CCCMC jest pozbawione znaczenia ze względów przypomnianych powyżej w pkt 169. Po drugie, skarżąca nie wykazała, że postępowanie doprowadziłoby do innego rezultatu, jeżeli znałaby te dane na etapie wniosków tymczasowych, a nie na etapie wniosków ostatecznych. Z powyższych względów należy oddalić niniejsze zastrzeżenie.
- 171 Jeżeli chodzi wreszcie o zastrzeżenie dotyczące niewystarczającego terminu na przedstawienie uwag w przedmiocie ostatecznych wniosków, należy zauważyć, że termin dwudziestu dwóch dni przyznany przez Komisję jest o wiele dłuższy niż minimalny termin dziesięciu dni przewidziany w tym kontekście w art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036, przy czym szczególne okoliczności, na które powołuje się skarżąca, nie są w stanie podważyć zgodności z prawem postępowania w tym zakresie. W związku z tym należy oddalić niniejsze zastrzeżenie.
- 172 Z uwagi na powyższe należy oddalić zarzut czwarty w całości.
- 173 W świetle powyższych rozważań należy oddalić skargę.

IV. W przedmiocie kosztów

- 174 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 175 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.
- 176 W niniejszej sprawie Komisja wniosła o obciążenie skarżącej kosztami postępowania. Ponieważ skarżąca przegrała, należy uwzględnić wniosek Komisji i obciążyć skarżącą kosztami. Ponadto Rada, jako interweniująca instytucja, pokrywa koszty własne.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd zostaje obciążona, poza kosztami własnymi, również kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.**
- 3) **Rada Unii Europejskiej pokrywa koszty własne.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 września 2019 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu	2
II. Przebieg postępowania i żądania stron	3
III. Co do prawa	4
A. Istota sprawy	5
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach, braku bezstronności w ocenie dowodów, nadmiernego ciężaru dowodowego nałożonego na skarżącą, naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną oraz niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia zamiennego charakteru pomiędzy łącznikami rur i przewodami rurowymi wytwarzanymi według norm ASME/ANSI i EN/DIN	5
a) W przedmiocie zarzutu pierwszego	5
b) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego dotyczącego naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną w zakresie ustalenia zamiennego charakteru dwóch rodzajów norm	6
c) W przedmiocie zastrzeżeń pierwszego, trzeciego i czwartego, dotyczących oczywistego błędu, braku bezstronności w ocenie dowodu i nadmiernego ciężaru dowodu nałożonego na skarżącą w zakresie ustalenia zamiennego charakteru łączników rur i przewodów rurowych produkowanych zgodnie z normami ASME/ANSI i EN/DIN	8
1) W przedmiocie dopuszczalności niektórych załączników do repliki	8
2) W przedmiocie dopuszczalności argumentów skarżącej dotyczących motywu 54 zaskarżonego rozporządzenia	9
3) W przedmiocie zastrzeżeń pierwszego, trzeciego i czwartego	9
d) W przedmiocie zastrzeżenia piątego dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia zamiennego charakteru norm EN/DIN i ASME/ANSI	13
2. W przedmiocie zarzutu piątego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach przy stosowaniu traktowania zastrzeżonego dla państw nieposiadających gospodarki rynkowej	13
a) W przedmiocie możliwości powoływania się przed Sądem na pkt 15 części I protokołu o przystąpieniu Chin do WTO w celu zbadania zgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia	14
b) W przedmiocie zgodnej z prawem WTO wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009	17
3. W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach i niewystarczającego uzasadnienia dotyczącego dostosowania wartości normalnej	19
a) W przedmiocie dopuszczalności niektórych argumentów skarżącej	19
b) Co do istoty	20
1) W przedmiocie oczywistego błędu w ustaleniach dotyczącego dostosowania wartości normalnej	20

2) W przedmiocie niewystarczającego uzasadnienia dotyczącego dostosowania wartości normalnej	22
4. W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego oczywistego błędu w ustaleniach i przekroczenia kompetencji w zakresie ustalenia badanego okresu	23
a) W przedmiocie dopuszczalności zarzutu	24
b) Co do istoty	25
5. W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasad dobrej administracji i przejrzystości, a także prawa do obrony	26
a) W przedmiocie podniesionego przez skarżącą naruszenia zasad dobrej administracji i przejrzystości	26
b) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony skarżącej	27
IV. W przedmiocie kosztów	27